

Sygn. akt II AKa 185/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Przemysław Filipkowski

SO (del.) – Paweł Dobosz

Protokolant: st. sekr. sąd. – Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2021 r.

sprawy:

D. Z.

syna J. i E. z d. P.

urodz. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 258§1 k.k., z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. (x8), z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 grudnia 2019 r. sygn. akt XII K 167/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. Z.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5600 zł tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. F., Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. Z. w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 185/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	I	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 grudnia 2019 r.,
sygn. akt XII K 167/18**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

#oskarżyciel prywatny

#obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego</u>					
<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I.	Odnośnie punktu I. wyroku: na podstawie art. 427§1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 17§1 pkt 7 k.p.k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439§1 pkt 8 k.p.k., polegającą na skazaniu oskarżonego za czyn z art. 258§2 k.k., podczas gdy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt XVIII K 297/11 oskarżony został skazany za ten sam czyn na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>wolności, na co wskazuje ten sam okres czasu, w którym został popełniony czyn, tożsamość osób biorących udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz sposób ich działania oraz miejsce działania tej grupy, co stanowi przeszkodę w postaci powagi rzeczy osądzonej;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy całkowicie bezzasadny.</p> <ul style="list-style-type: none"> • wcześniejsze skazanie D. Z. wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt XVIII K 297/11 (utrzymanego w odniesieniu do tego oskarżonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie sygn. akt II AKa 4/17) za czyn z art. 258§2 k.k. dotyczyło czynu popełnionego w okresie „od nie później niż od czerwca 2009 r. do dnia 01 września 2010 roku” – tymczasem w sprawie niniejszej przypisany w pkt 1 wyroku czyn z art. 258§2 k.k. obejmuje okres „od listopada 2007 r. do końca maja 2009 r.”, a zatem wyznaczone przedmiotowymi orzeczeniami ramy czasowe przypisanych czynów z art. 258§2 k.k. w żaden sposób nie nakładają się na siebie i nie dotyczą tożsamych okresów. W tym zakresie dość zwrócić uwagę, że postępowanie przygotowawcze w wymienionych sprawach początkowo toczyło się łącznie, a następnie postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2018 r. prokurator wyłączył 		

do odrębnego postępowania materiały zgromadzone w sprawie p-ko D. Z. - odnośnie czynu z art. 258§2 k.k. wskazując, że wyłączenie dotyczy okresu: „w bliżej nieustalonym czasie w okresie od listopada 2007 r. do końca maja 2009 r.” (vide postanowienie k. 1-22). Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż okresy działalności przestępczej oskarżonego, w tym co do czynu z art. 258§2 k.k. zostały wyraźnie wyodrębnione już na etapie postępowania przygotowawczego, czego skutkiem było skierowanie do Sądu aktu oskarżenia o czyn z art. 258§2 k.k. popełniony „w bliżej nieustalonym czasie w okresie od listopada 2007 r. do końca maja 2009 r.” (sprawa sygn.. akt XII K 167/18) oraz popełniony „w okresie od co najmniej czerwca 2009 roku do 01 września 2010 roku” (czyn przypisany w sprawie sygn. akt XVIII K 297/11: „od nie później niż od czerwca 2009 r. do dnia 01 września 2010 roku”).

- brak jest zatem podstaw do uznania prawidłowości wywodów obrońcy, że w sprawie o sygn. akt XVIII K 297/11 „brak zamknięcia dokładną klamrą czasową poprzedniego skazania” powoduje, iż punkt I wyroku „nachodzi czasowo” na czyn objęty poprzednim skazaniem; ustalenie przez sąd I instancji, tak w sprawie XII K 297/11, jak i w sprawie XII K 187/19 od kiedy i do kiedy ów stan bezprawny trwał, upoważnia jednocześnie do

zakreślenia granic czasowych popełnionego przestępstwa.

- bezprzedmiotowe jest odwoływanie się przez skarżącego obrońcę do orzecznictwa sądowego dotyczącego problemu „przestępstw ciągłych” – skoro czyn z art. 258§2 k.k. jest przestępstwem trwałym, a nie ciągłym (tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., IV KK 124/10). Przesłstwo trwale polega na wytworzeniu jednym czynem i utrzymywaniu go w określonym czasie stanu bezprawnego.
- przestępstwo za jakie został prawomocnie skazany D. Z. w sprawie XVIII K 297/11 stanowiło kontynuację zachowania, za które został on oskarżony w sprawie XII K 187/19 – niemniej prawnokarna ocena zachowania oskarżonego, ujętego w ramy zarzucanego mu czynu, obejmującego wcześniejszy okres brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, pozwala stwierdzić, że realizuje ono samodzielnie wszystkie znamiona tego przestępstwa. W tym stanie rzeczy nie zachodzą przeszkody procesowe uniemożliwiające pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn popełniony w innym okresie niż ten, do którego odwołuje się skarżący (a będący przedmiotem osądu w sprawie XVIII K 297/11) – a to z uwagi na brak tożsamości czynów postrzeganych jako zdarzenie (zdarzenia) historyczne.

- w tym stanie rzeczy skonstatować należy, iż nie ma racji obrońca oskarżonego podnosząc, iż w sprawie doszło do obrazy art. 17§1 pkt 7 k.p.k., a w efekcie do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439§1 pkt 8 k.p.k. – „Zakaz sformułowany w art. 17 § 1 pkt 7 kpk, mający postać rei iudicatae, zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, nowe zaś postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej, a także gdy jego przedmiot jest częścią przedmiotu osądzonego w sprawie już zakończonej” (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2002 r. w sprawie II KKN 221/01).

Lp.	Zarzut	
II.	<p><i>Oдноśnie czynów z punktów II – X wyroku:</i></p> <p>na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w postaci zeznań świadków A. G. (1) i K. S. (1), polegającej na niezasadnym uznaniu, że charakteryzują się one konsekwencją oдноśnie istotnych okoliczności sprawy, podczas gdy zeznania te są wewnątrznie sprzeczne,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>niekonsekwentne, albowiem świadkowie zeznawali ogólnikowo, bez podawania konkretnych dat wydarzeń, ich miejsca, niejednokrotnie nie będąc bezpośrednim świadkiem, co winno prowadzić do uznania ich za niewiarygodne, nadto przez błędne uznanie, że postawa świadków nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, podczas gdy mieli oni interes w pomówieniu oskarżonego, albowiem korzystając z art. 60§4 k.k. liczyli na nadzwyczajne złagodzenie kary, ponadto jak zeznał świadek Z. S., A. G. (2) dokonał pobicia oskarżonego, a nadto A. G. (1) w protokole z dnia 26 czerwca 2019 roku, w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. akt XII K 175/16 przyznał, że w przeszłości złożył fałszywe zawiadomienie dotyczące kradzieży samochodu, co uwzględniając powyższe dyskredytuje tych świadków jako wiarygodny materiał dowodowy,</p> <p>- a w konsekwencji powyższych uchybień</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny w sytuacji, gdy brak było wystarczających dowodów świadczących o jego winie, co skutkowało bezpodstawnym skazaniem oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy nie jest trafny.</p>		

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów obciążających w postaci zeznań świadków A. G. (1) i K. S. (1) została dokonana zgodnie z regułami wytyczonymi brzmieniem art. 7 k.p.k. Kontrola odwoławcza potwierdziła, że z depozycji wymienionych świadków wynika spójna i konsekwentna relacja na temat przebiegu zdarzeń objętych czynami przypisanymi w wyroku w punktach II do X.

Twierdzenia obrońcy oskarżonego, iż powyższe zeznania są „wewnętrznie niespójne, niekonsekwentne, nielogiczne, a przede wszystkim nieprawdziwe” są wyrazem nieakceptacji skrajnie odmiennych od skarżącego ocen odnośnie powyższych dowodów dokonanych przez Sąd I instancji, który uznał je za wiarygodne. Trafnie uznał Sąd Okręgowy, że przyznanie się świadków K. S. (1) i A. G. (1) do własnej przestępczej działalności oraz podanie przez nich szczegółów popełnianych przestępstw w sposób jednoznaczny opisywało także udział w nich oskarżonego D. Z. – tak jego udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pozycję w strukturach tejże grupy, w tym hierarchiczne jego podporządkowanie A. G. (1), jak i okoliczności dotyczące czynów popełnianych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w tym handlu narkotykami (odnoszące się wprost do czynów przypisanych w pkt II – IX wyroku) oraz czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. popełnionego na szkodę L. P. i E. M. (czyn przypisany w pkt X wyroku). W świetle zeznań K. S. (1) oraz A. G. (1) w sposób kategoryczny stwierdzić można udział i rolę D. Z. w przestępczym procederze co

do poszczególnych przypisanych mu czynów - bowiem zarówno K. S. (1), jak i A. G. (1) bardzo blisko z oskarżonym współpracowali. Kontrola odwoławcza nie wykazała, by ustalone przez Sąd meriti fakty nie znajdowały oparcia w przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Odnosząc się zaś do poszczególnych argumentów skarżącego obrońcy dotyczących poszczególnych dowodów obciążających D. Z. wskazać należy, iż:

- Sąd meriti dokonując analizy materiału dowodowego i weryfikując pod kątem wiarygodności twierdzenia poszczególnych świadków dostrzegł w tym materiale nieznaczne rozbieżności – w szczególności odniósł się do relacji pomiędzy zeznaniami K. S. (1) i A. G. (1) oraz wspierających te depozycje zeznań D. K., P. D., M. M., a także M. B. i D. B. czy Z. S. – wskazując przyczyny z jakich dał im wiarę jedynie częściowo. W odniesieniu do czynu przypisanego w pkt X wyroku – dowodami wspierającymi zeznania K. S. (1) oraz A. G. (1) są depozycje E. M. i L. P..

Nieuprawnione jest zatem twierdzenie obrońcy, iż w sprawie brak jest innego niż zeznania A. G. (1) i K. S. (1) materiału dowodowego wskazującego na sprawstwo oskarżonego w przypisanych mu czynach.

- skarżący obrońca podejmując próbę zdyskredytowania obciążających oskarżonego zeznań A. G. (1) przytacza fragment zeznań tego świadka z rozprawy w dniu 20 marca 2019 r. (vide t. XIV, k. 2722), z którego to fragmentu ma wynikać, iż w zeznaniach tych nieprecyzyjnie

podaje okoliczności tak co do dat transakcji, jak i ilości narkotyków oraz uzyskiwanych z handlu zysków. Obrońca w swoim wywodzie pomija, że podczas spontanicznych zeznań składanych przed Sądem świadek ten zastrzegł, że „minął długi okres” od czasu popełnienia czynów przestępczych, że „występował w około 40 sygnaturach jako świadek” (vide k. 2723) – w ocenie Sądu odwoławczego powyższe tłumaczy w sposób racjonalny niepamięć wszystkich szczegółów jakie wcześniej w sprawie podawał. Obrońca pomija w swoim wywodzie, że A. G. (1) po odczytaniu potwierdził wszystkie wcześniej składane w sprawie depozycje (vide t. XIV, k. 2722 – 2727). Zwrócić przy tym uwagę należy na fakt podawany przez świadka: „Ja w tamtym okresie prowadziłem zeszyt, byłem informowany, wiedziałem ile muszę oddać pieniędzy” (k.2723) – co wzmacnia podawane przez niego ilości będących przedmiotem obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych w czynach przypisanych oskarżonemu. Co istotne – również świadek M. M. zeznał, iż były prowadzone przez niego notatki – co do dat transakcji, ilości, rodzaju narkotyków – po to, by się rozliczać (vide k.2755-2760). Notatki te były przekazywane F., który w strukturze grupy przestępczej zajmował wyższą pozycję niż K. S. czy A. G., któremu bezpośrednio podlegał D. Z..

- nie może odnieść spodziewanego skutku kontestowanie przez skarżącego obrońcę wiarygodności świadka A. G. (1) poprzez akcentowanie, iż na rozprawie sądowej świadek ten rozbudował swoje wcześniejsze „lakoniczne” zeznania dotyczące czynu przypisanego w punkcie X wyroku

poprzez dodanie okoliczności związanych z udziałem w tym czynie Z. S.. Podkreślenia wymaga, że w toku całego postępowania A. G. (1) konsekwentnie wskazywał na udział D. Z. w przedmiotowym czynie. Okoliczności co do udziału w tym zdarzeniu Z. S. w istocie są drugorzędne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego D. Z. – niemniej warto także podkreślić, że w swoim wywodzie obrońca pomija zeznania Z. S., który wprost wskazał, że to on ujawnił organom ścigania jako pierwszy zdarzenie na K., w którym brał udział; Z. S. podobnie jak A. G. wskazał na udział w tym czynie D. Z.; podał ponadto, iż z A. G. pozostaje w konflikcie, bo „pozbawił go dużych pieniędzy”(vide k. 2938).

- nie ma racji skarżący obrońca twierdząc, że w zeznaniach świadka K. S. (1) pojawiają się tego rodzaju rozbieżności, które dyskredytują jego wartość dowodową. Obrońca skupia się na zeznaniach tego świadka złożonych na rozprawie sądowej pomijając wcześniejsze z postępowania przygotowawczego – a w tych podał konkretnie ilości substancji psychotropowych i środków odurzających będących przedmiotem obrotu z udziałem oskarżonego D. Z. (vide k. 1925-1928, t. X). Jest obiektywnie zrozumiałe, że wobec upływu czasu ilości narkotyków podawane są przez świadka K. S. (1) w przybliżeniu – jednak warto zwrócić uwagę, że zliczenie ilości z różnych zarzutów a/o i przypisanych w konsekwencji czynów w pkt II – IX wyroku wskazuje, iż ilości podawane na rozprawie w dniu 11 września 2019 r. korespondowały z wcześniejszymi zeznaniami (vide k. 3030-3037). Także nie można pominąć i tego faktu, iż w toku

postępowania przygotowawczego świadkowie A. G. (1) i K. S. (1) byli ze sobą konfrontowani – z powodu podawania przez nich innych dat transakcji, czy ilości substancji psychotropowych i środków odurzających; w wyniku tej czynności wymienieni ujednoliciли swoje depozycje (k. 780 – 788).

- nie podważa wiarygodności A. G. (1) wywód obrońcy, iż motywem do fałszywego pomawiania oskarżonego D. Z. mogą być wcześniejsze agresywne zachowania ze strony świadka, które świadczą o jego negatywnym nastawieniu wobec oskarżonego. Zaprzeczenia takich zachowań wobec oskarżonego wynikające tak z zeznań A. G. (1), jak i K. S. (1) – wbrew treści zeznań Z. S. i P. D., którzy „słyszeli” o takich zdarzeniach – świadczyć w ocenie obrońcy mają o tym, że „obaj świadkowie nie byli szczerzy w swoich zeznaniach, co z kolei może prowadzić do przekonania, że zeznania dotyczące innych zdarzeń mogły być fałszywe”. Zauważyć jednak należy, że nawet w świetle cytowanych przez obrońcę stwierdzeń świadków Z. S. czy P. D. uprawnione jest stwierdzenie, iż nawet jeśli takowe agresywne zachowania miały miejsce ze strony A. G. (1) wobec oskarżonego – skoro ich współpraca trwała to podłożem wszak nie mogła być w istocie „niechęć” czy „negatywne nastawienie” A. G. (1) do oskarżonego, a jedynie wyegzekwowanie, by oskarżony nie brał narkotyków i właściwie realizował swoje zadanie w ramach obrotu narkotykami.

- okoliczność, iż świadek A. G. (1) złożył zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie – jest bezsporna. Świadcą o tym

tak załączone akta 2 Ds. 912/12 Prokuratury Rejonowej (...) (vide t.XII, k. 2236v), postanowienie o przedstawieniu zarzutów A. G. z 24.04.2018r.(k.2512), jak również wyrok w sprawie sygn.. akt XII K 122/18. Nie przesądza to jednak, jak chciałby skarżący obrońca – o zdyskredytowaniu jego zeznań obciążających oskarżonego D. Z.. Podkreślenia wymaga, że zdarzenia te miały miejsce – jak sam wskazał skarżący – przed faktem podjęcia współpracy przez A. G. (1) z organami ścigania.

- nie można także zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez obrońcę, że dowody w postaci zeznań świadków korzystających z nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mogą stanowić jedyne dowodu w sprawie. Żaden przepis obowiązującej procedury karnej nie hołduje rzymskiej zasadzie unus testis - nullus testis (jeden świadek-żaden świadek). Jest zatem dopuszczalne, aby podstawą ustaleń faktycznych wyroku skazującego był wyłącznie jeden dowód, nawet będący de facto wyznaniem skruszonego przestępcy. Rzecz jednak w tym, aby ocena takiego jedyne dowodu była przeprowadzona w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 7 KPK, a nadto była rzeczowa i logiczna. (tak przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 26 października 2016 r., II KK 268/16).

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że wnioski wyprowadzone przez Sąd orzekający z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadają zasadom logicznego rozumowania, a także wiedzy i doświadczenia życiowego – stąd chybiony jest zarzut obrazy art. 7 k.p.k.

Wobec bezzasadności powyższego zarzutu – za oczywiście bezprzedmiotowy należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd ustaleń faktycznych zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków dokonanych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r., II AKa 264/18).

Reasumując: Skarżący obrońca stawiając zarzut mieszczący się w kategorii względnych przyczyn odwoławczych z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. – wskazując na jego zdaniem istniejące uchybienia nie wykazał, by miały one wpływ na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu meriti. W tym stanie rzeczy argumenty zawarte w środku odwoławczym – nie są przekonujące dla wykazania zasadności zarzutu i mają charakter jedynie polemiczny. W efekcie nie została skutecznie podważona trafność rozstrzygnięcia Sądu.

	Wniosek	
	1. o zmianę zaskarżonego wyroku: - w odniesieniu do pkt 1 poprzez umorzenie postępowania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>- w odniesieniu do pkt II –X poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;</p> <p>ewentualnie:</p> <p>2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.</p>
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) – brak podstaw do zmiany wyroku i umorzenia postępowania (w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt I wyroku) oraz w do uniewinnienia oskarżonego (w odniesieniu czynów przypisanych w pkt II-IX wyroku).</p> <p>Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec nie braku zaistnienia warunków wskazanych w art. 437§2 k.p.k., zdanie drugie.</p>	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. Z..</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok jest prawidłowy, ustalenia faktyczne bezsporne. Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie nie potwierdziła zasadności zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy opartych o treść art. 439§1 pkt 8 k.p.k. czy też art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. Kara wymierzona oskarżonemu tak w odniesieniu do kar jednostkowych, jak i kary łącznej – jest sprawiedliwa i nie nosi cech rażącej surowości.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>Nie dotyczy</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<i>Nie dotyczy</i>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<i>Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. F., Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. Z. w postępowaniu odwoławczym.</i>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5600 zł tytułem opłaty oraz obciążono go wydatkami za postępowanie odwoławcze – na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 636§1 k.p.k. oraz art. 634 k.p.k. oraz art. 2 ust.6, art. 3 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późn. zm.)

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Dorota Tyrała Paweł Dobosz

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	I		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt XII K 167/18		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# Zmiana